

BUDSKAP FRÅN DEN HELIGE FADERN FRANCISKUS INFÖR VÄRLDSMISSIONSDAGEN 2023

”Hjärtan i brand, fötter i rörelse” (jfr Luk 24:13-35)

Kära bröder och systrar,

Inför årets världsmissionsdag har jag valt ett tema inspirerat av berättelsen om lärjungarna på väg till Emmaus, i Lukasevangeliet 24:13-35: ”Hjärtan i brand, fötter i rörelse”. De två lärjungarna var förvirrade och rädda men mötet med Kristus, i ordet och i brytandet av brödet, väckte en entusiasm hos dem och en önskan att bege sig tillbaka mot Jerusalem och förkunna att Herren verkligen hade uppstått. I evangelieberättelsen ser vi denna förändring hos lärjungarna genom några tydliga bilder: deras hjärtan börjar brinna i samma ögonblick som de får höra Jesus förklara Skriften, deras ögon öppnas när de känner igen honom och till slut sätts deras fötter i rörelse – och de börjar gå. Genom att meditera över de tre bilderna som återspeglar alla lärjungars/missionärers resa, kan vi förnya vår iver för evangelisation i dagens värld.

1. ”Våra hjärtan brann när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss”. Guds ord lyser upp och förvandlar hjärtan som missionerar.

På vägen från Jerusalem till Emmaus var de två lärjungarnas hjärtan nedslagna och sorgsna vilket syntes på deras uppgivna ansikten. Orsaken var att Jesus, som de hade trott på, var död (jfr Luk 24:17). Inför det stora misslyckandet – att deras mästare blivit korsfäst – raserades deras förhoppningar om att han var Messias (jfr Luk 24:21).

Och då, ”medan de gick där och samtalande och diskuterade kom Jesus själv och slog följe med dem” (jfr Luk 24:15). Mitt i deras förvirring tar Herren initiativet, så som han gjorde när han först kallade lärjungarna; han går fram till dem och går bredvid dem. I sin stora barmhärtighet tröttnar han aldrig på att vara med oss, trots alla våra misslyckanden, tvivel, svagheter och den bestörtning och pessimism som gör att vi ”förstår så lite, är så tröga till att tro” (jfr Luk 24:25), vi är män och kvinnor av liten tro.

Idag, som då, förblir den uppståndne Herren nära sina lärjungar/missionärer och går bredvid dem, särskilt när de känner sig vilsna, missmodiga, rädda för orättfärdighetens mysterier som omger dem och försöker få dem att misströsta.

Så ”låt oss inte berövas hoppet!” (Evangelii gaudium 86). Herren är större än alla våra problem, framför allt om vi möter dem i vårt uppdrag att förkunna evangeliet för världen. För i slutändan är

detta uppdrag hans och vi är inget annat än hans ödmjuka medarbetare, "odugliga tjänare" (jfr Luk 17:10).

Jag vill uttrycka min närhet i Kristus med alla missionärer i världen, män som kvinnor, särskilt dem som får utstå svårigheter av alla de slag. Kära vänner, den uppståndne Herren är alltid med er. Han ser er generositet och de uppoffringar ni gör för uppdraget att evangelisera i avlägsna länder. Inte alla dagar i våra liv är fridfulla och molnfria, men låt oss aldrig glömma Herren Jesus ord till sina vänner innan han själv ställdes inför sitt lidande: "I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen" (Joh 16:33).

Efter att ha lyssnat på de två lärjungarna på vägen till Emmaus förklarade den uppståndne Jesus för dem "med början hos Mose och alla profeterna (...) vad som står om honom överallt i skrifterna" (Luk 24:27). Lärjungarna blev då så glada att de senare sa till varandra: "Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?" (Luk 24:32). För det är Jesus själv som är det levande Ordet, det enda som kan få våra hjärtan att brinna när han upplyser och förvandlar dem. På detta sätt kan vi bättre förstå den helige Hieronymus påstående om att "okunnighet om skrifterna är okunnighet om Kristus" (Kommentar till Jesaja, Prolog). "Utan att Herren öppnar våra sinnen är det omöjligt att förstå den heliga Skriften på djupet. Men det omvända är lika sant: utan den heliga Skrift är händelserna i Jesu och hans kyrkas mission omöjliga att förstå." (Aperuit Illis, 1).

Därför är kunskapen om Skriften viktig för det kristna livet, och ännu viktigare för att predika Kristus och hans evangelium. Vad för vi annars vidare till andra om inte våra egna idéer och projekt? Ett kallt hjärta kan aldrig få andra hjärtan att brinna!

Så låt oss alltid vara villiga att låta oss åtföljas av den uppståndne Herren när han förklarar för oss innebörden av skrifterna. Må han få våra hjärtan att brinna inom oss; må han upplysa och förvandla oss så att vi kan förkunna hans frälsningsmysterium för världen med den kraft och visdom som kommer från hans Ande.

2. "Då öppnades deras ögon och de kände igen honom när han tog brödet och bröt det".

Jesus närvarande i eukaristin är källan och höjdpunkten för uppdraget.

Det faktum att deras hjärtan brann för Guds ord fick lärjungarna från Emmaus att be den mystiske vandraren att stanna kvar hos dem när kvällen närmade sig. När de satte sig vid bordet öppnades deras ögon och de kände igen honom när han bröt brödet. Den avgörande ögonöppnaren var raden av handlingar utförda av Jesus: han tog brödet, välsignade det, bröt det och gav till dem. Vardagliga handlingar för varje far i ett judiskt hushåll, men utförda av Jesus Kristus med den helige Andes nåd blir de på nytt ett under med brödet och fiskarna, ett tecken på eukaristins sakrament och offret på korset. Men - i samma ögonblick de kände igen Jesus när brödet bröts, "försvann han ur deras åsyn" (jfr Luk 24:31). Här får vi tillfälle att förstå en av vår tros viktiga beståndsdelar: Kristus som bryter

brödet blir nu det brutna brödet som delas med lärjungarna och äts av dem. Han är inte längre synlig; han har nu kommit in i lärjungarnas hjärtan för att få dem att brinna ännu mer. Detta får dem att ge sig av genast - för att dela sin unika upplevelse av att ha mött

den uppståndne Herren med alla. Den uppståndne Kristus är alltså både den som bryter brödet och är själva brödet, brutet åt oss. Därav följer att varje lärjunge/missionär är kallad att bli, liksom Jesus, och i honom genom den helige Andes kraft, den som bryter brödet och den som är ett brutet bröd för världen.

Här bör man komma ihåg att redan det att vi bryter vårt jordiska bröd med de hungriga i Kristi namn är ett kristet missionsverk. Och då är brytandet av det eukaristiska brödet, som ju är Kristus själv, ett missionsverk *par excellence*, detta eftersom eukaristin är källan och höjdpunkten för kyrkans liv och mission.

Påven Benedikt XVI påpekade: "Vi kan inte hålla för oss själva den kärlek vi firar i sakramentet [eukaristins]. Det vill bli förmedlat till alla. Vad världen behöver är Guds kärlek, att möta Kristus och tro på honom. Det är anledningen till att eukaristin inte bara källan och höjdpunkten för kyrkans liv; det är också källan och höjdpunkten av hennes uppdrag: "En autentiskt eukaristisk kyrka är en missionskyrka" (Sacramentum Caritatis, 84).

För att bära frukt måste vi förbli förenade med Jesus (jfr Joh 15:4-9). Denna förening uppnås genom daglig bön, i synnerhet i eukaristisk tillbedjan, när vi förblir i tysthet i Herrens närvaro, som förblir med oss i det heliga sakramentet. Genom att kärleksfullt odla denna gemenskap med Kristus kan lärjungen/missionären bli en mystiker i handling. Må våra hjärtan alltid längta efter Jesu sällskap och återspegla den ivriga vädjan från de två lärjungarna från vägen till Emmaus, särskilt på kvällstimarna: "Stanna hos oss, Herre!" (jfr Luk 24:29).

3. Våra fötter ger sig i väg med glädjen över att få berätta för andra om den uppståndne Kristus. Den eviga ungdomen i en kyrka som alltid går framåt.

Efter att deras ögon hade öppnats och de kände igen Jesus "när han bröt brödet", bröt lärjungarna "genast upp och återvände till Jerusalem" (jfr Luk 24:33). Att de gjorde det så hastigt visar hur angeläget det var för dem att dela denna glädje med andra, då "Evangeliets glädje uppfyller alla som möter Jesus. De som tar emot hans inbjudan till frälsning befrias från synd, sorg, inre tomhet och ensamhet. Med Kristus föds glädjen ständigt på nytt" (Evangelii Gaudium, 1). Man kan inte möta den uppståndne Jesus utan att bli uppeldad med entusiasm och vilja berätta om honom för alla. Därför är de personer som har lärt känna den uppståndne Kristus i Skriften och i eukaristin missionens primära och huvudsakliga resurs. Det är de som bär hans eld i sitt hjärta och hans ljus i sin blick. De kan vittna om livet som aldrig dör, även i de svåraste av situationer och i de mörkaste av stunder.

Bilden av "fötter som ger sig i väg" påminner oss ännu en gång om den eviga giltigheten av *missio ad gentes*, uppdraget som anförtrotts kyrkan av den uppståndne Herren: att evangelisera alla individer och folk, ända bort till världens ände. Idag, mer än någonsin, är vår mänskliga familj, sargad av så många orättvisor, konflikter och krig, i behov av de goda nyheterna om frid och frälsning i Kristus. Jag tar tillfället i akt att upprepa att "De har alla rätt att få ta emot evangeliet. Kristna är förpliktade att förkunna evangeliet till alla utan undantag. De får inte ge intryck av att pålägga människor nya skyldigheter, utan ska i stället dela med sig av sin glädje och peka mot en horisont av skönhet och inbjuda till ett utsökt gästbud" (Evangelii Gaudium, 14). Att omvända sig till Kristi missionärer förblir det främsta målet som vi måste sätta upp för oss själva som individer och som en gemenskap, eftersom "missionen är ett paradigm för hela kyrkans verksamhet" (ibid., 15).

Som aposteln Paulus hävdar: Kristi kärlek fångslar och driver oss (jfr 2 Kor 5:14). Denna kärlek är tvåfaldig: Kristi kärlek till oss, som framkallar, inspirerar och väcker vår kärlek till honom. En kärlek som gör kyrkan alltid ung genom att den ständigt ger sig ut på en ny vandring. Ty alla hennes medlemmar har anförtrotts uppdraget att förkunna Kristi evangelium, i övertygelsen att "han har dött för alla, för att de som lever inte mer skall leva för sin egen skull utan för honom som dog och uppväcktes för dem." (2 Kor 5:15). Vi kan alla bidra till denna missionsrörelse: med våra böner och handlingar, med materiella bidrag och genom att offra vårt lidande och med våra personliga vittnesbörd. De Påvliga missionssällskapen är ett viktigt verktyg för att främja missionsarbete, både på det andliga och det materiella planet. Därför tillfaller kollekten som tas upp på Världsmissionssöndagen det Påvliga sällskapet för trons spridning.

Det brådskande behovet av kyrkans missionsarbete kräver naturligtvis ett allt närmare samarbete på alla nivåer och från alla kyrkomedlemmars sida. Detta är det huvudsakliga målet för den synodala resa som kyrkan har vidtagit vägled av nyckelorden: gemenskap, delaktighet, mission. Den här resan handlar inte om att kyrkan ska sluta sig inom sig själv och ägna sig blott åt sina egna problem. Den är inte heller någon opinionsmätning som ska leda till att vi ska rösta om vad vi borde tro och praktisera utifrån olika mänskliga preferenser. Den är snarare en process som handlar om att ge sig ut på vägen och, likt lärjungar från Emmaus, lyssna på den uppståndne Herren. För han kommer alltid in ibland oss för att förklara vad Skriften betyder och för att bryta bröd åt oss, så att vi genom den helige Andes kraft kan utföra hans uppdrag i världen.

Precis som de två lärjungarna, som berättade för andra om vad som hade hänt dem på vägen (jfr Luk 24:35), så låt också vår egen förkunnelse vara en glädjefylld berättelse om Kristus Herren, hans liv, hans lidande, hans död och uppståndelse och de under som hans kärlek har åstadkommit i våra liv. Låt oss ge oss ut på vägen ännu en gång, upplysta av vårt möte med den uppståndne Herren och hjälpta av hans Ande. Låt oss ge oss ut igen med brinnande hjärtan, med öppna ögon och fötter i rörelse. Låt oss gå ut för att få andras hjärtan att brinna med Guds ord, öppna andras ögon för Jesus i

eukaristin och bjuda in alla att vandra tillsammans på den fridens och frälsningens väg som Gud i Kristus har skänkt hela mänskligheten.

Vår Fru av vägen, mor till Kristi missionärer och missionens drottning, bed för oss!

Rom, Lateranbasilikan, 6 januari 2023, Epifania, Herrens uppenbarelse högtid.

FRANCISKUS